

podle § 7 obč. zák. užití o ní obdoby předpisů o nájemní smlouvě, nýbrž sluší o ní použití předpisů o služební smlouvě.

Čís. 7401.

Společenstva podle zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.

Změna společenstevní smlouvy zvýšením závodních podílů jest sice přípustná, avšak dlužno se o ní usnésti kvalifikovanou většinou valné hromady, nemají-li stanovy o této většině jiného předpisu. Zvýšení závodních podílů neváže člena, jenž byl sice členem společenstva v den usnesení valné hromady o zvýšení podílů, avšak své podíly vypověděl ještě přede dnem, kdy usnesení valné hromady bylo zapsáno do společenstevního rejstříku.

Třebas byl člen společenstva vázán usnesením valné hromady o zvýšení členských podílů, nemůže je společenstvo na něm vymáhati po uplynutí jeho doby ručební. Totéž platí i ohledně doplateků podle § 3, třetí odstavec, nařízení ze dne 21. března 1918, čís. 105 ř. zák., byl-li úpadek společenstva vyhlášen teprve po zániku členství a ručební povinnosti člena.

(Rozh. ze dne 14. října 1927, R I 503/27.)

Soud první stolice nevyhověl připomínkám členů společenstva Č. proti výpočtu příspěvků sestavenému správcem úpadekové podstaty. Rekursní soud vyhověl rekursu Jaroslava P-a, změnil napadené usnesení a vyslovil, že zaniklo členství Jaroslava P-a ve společenstvu Č. a že Jaroslav P. nemá suplementární a záruční povinnosti. Důvod y: Pro posouzení oprávněnosti stížnosti Jaroslava P-a jest jediné rozhodnou okolností ta, zda jeho členství ve společenstvu, o něž jde, zaniklo, čili nic. Podle § 9 stanov přestává býti členem družstva, kdo dal výpověď na všechny své závodní podíly, a končí členství uplynutím správního roku, byla-li dána výpověď na všechny závodní podíly tři měsíce před ukončením správního roku. Poněvadž dne 29. března 1921 zapsáno bylo v rejstříku společenstevním při družstvu, o něž jde, že zakládá se na stanovách v §§ 4, 7, 14, 16, 23, 25 a 26 změněných, kteréžto změny byly usneseny na valné hromadě ze dne 2. března 1921, jde o to, zda před tím Jaroslav P. oznámil své vystoupení z družstva, čili nic. Jaroslav P. předložil průklep dopisu ze dne 1. března 1921, jímž vypovídá svůj podíl k 31. prosinci 1921, tak že podle toho stala se výpověď podílu dnem 1. března 1921. V připomínkách uvádí sice Jaroslav P., že výpověď dal dne 21. března 1921, to však prohlašuje Jaroslav P. za omyl, neboť správně má býti dne 1. března 1921. V členské knize poznamenán jest v rubrice den výpovědi tužkou »17./1. 1922 všechny podíly«, což vysvětluje Jaroslav P. tím, že se tak stalo asi následkem důvěrného jeho dopisu ze dne 13. ledna 1922, v němž se odvolával na předcházející výpověď z roku 1921. Podle toho všeho není pochybnosti o tom, že Jaroslav P. vypověděl své podíly dnem 1. března 1921 a přestal důsledkem toho býti členem společnosti, o niž jde, dnem 31. prosince 1921. Zaniklo

tedy členství Jaroslava P-a dne 31. prosince 1921 a tím zanikl i jeho ručební závazek z jeho členství v družstvu, o něž tuto jde.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu správce úpadkové podstaty.

D ů v o d y:

Aby mohlo býti posouzeno, zda Jaroslava P-a postihuje vůbec záruční povinnost podle § 76 zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. neb snad jen v míře obmezené, nutno řešiti tyto otázky: 1. zda bylo po zákonu přípustné, by se valná hromada dne 2. března (správně 27. února) 1921 usnesla na zvýšení závodních podílů ze 200 Kč na 500 Kč, 2. zda byl tímto usnesením vázán i Jaroslav P., 3. jaký vliv měla výpověď na zákonnou a statutární ručební povinnost P-ovu. Stanovení výše závodního podílu jest nezbytnou složkou společenstevní smlouvy (§ 5 zákona čís. 70/1873: »Der Genossenschaftsvertrag m u s s enthalten« a k tomu čís. 5). § 9 a § 33, druhý odstavec, téhož zákona připouští změnu společenstevní smlouvy (stanov) zcela všeobecně bez jakéhokoliv obmezení na určité její součásti (§ 5), tedy také zvýšení závodních podílů. Při tom ovšem § 33 druhý odstavec zákona vyžaduje, by byla změna usnesena kvalifikovanou většinou valné hromady, nemají-li stanovy o této většině jiného předpisu (Randa, Handelsrecht, II. díl str. 221 a Adler-Clemens 2153 a 2169). Práv členů, kteří pro zvýšení nehlasovali, není se tím nijak dotčeno, neboť, přistouпивše za členy, musili si uvědomiti, že podle § 27 družst. zák. mohou vykonávati svá práva jen hlasováním ve valné hromadě, tudíž také počítati s případnou změnou společenstevní smlouvy jim snad nevyhovující. Usnesení valné hromady ze dne 27. února 1921 — a nikoli z 2. března 1921, jak nesprávně již uvádí usnesení rejstříkového soudu ze dne 29. března 1921 — jímž byl závodní podíl zvýšen na 500 Kč, nevázalo však Jaroslava P-a, který té doby byl sice členem družstva, ale své podíly vypověděl ještě před 29. březnem 1921 (což připouští i stěžovatel), kdy usnesení valné hromady bylo zapsáno do společenstevního rejstříku a tím teprve stalo se účinným (rozh. čís. 4798 sb. n. s.). Podle čl. 8 stanov přestává býti členem družstva, kdo vypověděl všechny podíly. Členství končí však v tomto případě teprve uplynutím správního roku, který se podle článku 28 stanov počítá od 1. ledna do 31. prosince. Přestal tudíž býti Jaroslav P. členem teprve uplynutím roku 1921. Podle čl. 6 stanov ručí člen pro případ úpadku nebo likvidace družstva, pokud jmění družstva nestačí k vyrovnání jeho závazků ve smyslu §§ 76 a 78 zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. mimo celým penízem upsaných podílů ještě i dalším penízem jednonásobným a podle druhého odstavce čl. 10 stanov trvá ručení ještě po celý rok následující po onom, jímž zaniklo členství. Ručební povinnost Jaroslava P-a trvala tedy do konce roku 1922 a vztahovala se podle § 78 zákona na všechny závazky družstva, které na se vzalo do dne vystoupení P-ova, tedy do 31. prosince 1921. Společenstvo usneslo se na valné hromadě dne 4. června 1922 na likvidaci a to jak z protokolu o valné hromadě vychází, za příčinou

sloučení s »výrobním a prodejním družstvem pro průmysl sklářský, zapsané společenstvo s ručením obmezeným v T.« a se »Slovenskou družstevní sklárnou, zapsané společenstvo s ručením obmezeným v Z.«. Jak se likvidace vyvíjela, o tom nepodávají spisy vysvětlení, že však byl do konce roku 1922 zjištěn schodek nekrytý jměním družstva a přikročeno k jeho repartici na jednotlivé členy, což u družstev s ručením obmezeným i za likvidace (tedy nejen v případě úpadku) dlužno připustiti (srov. judikát býv. nejv. soudu vídeň. čís. 175 a rozh. čís. 4609 sb. n. s.) nebylo tvrzeno. Úpadek byl však vyhlášen a tím zrušeno i družstvo (§ 36 čís. 3 družst. zák.) teprve 31. prosince 1924, tedy dávno po zániku členství a ručební povinnosti Jaroslava P-a. Podle § 3, třetí odstavec, nařízení ze dne 21. března 1918, čís. 105 ř. zák. jsou však k doplatkům po případě až do plné výše svého ručení (§ 76 družst. zák.) zavázáni členové společenstva, jichž ručení v době zrušení družstva ještě nepominulo. Nelze tedy vymáhati doplatky ty ani na Jaroslavu P-ovi. Ale ani zvýšené členské podíly nemohlo společenstvo na něm vymáhati, i kdyby byl býval vázán usnesením valné hromady ze dne 27. února 1921, neučinilo-li tak do uplynutí doby ručební (sr. rozh. čís. 5057 sb. n. s.). Pominul-li tedy i tento závazek již koncem roku 1922, nemohl oživnouti ani vyhlášením úpadku v roce 1924.

Čís. 7402.

Den, kterého byla vyhláška o potvrzení nuceného narovnání vyvěšena na soudní desce, nečítá se do rekursní lhůty.

(Rozh. ze dne 14. října 1927, R I 638/27.)

Usnesením ze dne 24. ledna 1927 potvrdil soud první stolice nucené narovnání. Do tohoto usnesení podala firma A. rekurs, jež soud první stolice usnesením ze dne 10. března 1927 odmítl jako opožděný. Rekursní soud změnil usnesení prvního soudu ze dne 10. března 1927 v ten rozum, že přijal rekurs do usnesení ze dne 24. ledna 1927 na soud jako včas podaný. Důvody: Podle § 174 k. ř. nastávají účinky doručení již veřejnou vyhláškou v případě, když kromě veřejné vyhlášky nařízeno jest zvláštní doručení účastníkům. Toto platí zejména i ohledně nuceného vyrovnání § 152 konk. ř. a jde toliko o to, kterým dnem počíná běžeti lhůta rekursní, činící podle § 176 konk. ř. 14 dnů. Ježto ani § 174 ani § 176 konk. ř. v tom směru nic neustanovuje, platí podle § 172 konk. ř. podpůrné ustanovení § 125 c. ř. s., podle něhož při počítání lhůty, určené podle dnů, nečítá se den, do něhož spadá doba neb událost, podle níž se má řídit počátek lhůty. Z toho následuje, že se 16. únor 1927 jakožto den, kdy vyhláška o potvrzení vyrovnání byla uveřejněna na soudní desce, nečítá do počátku lhůty rekursní, takže lhůta rekursní končila dne 2. března 1927, nikoliv dne 1. března 1927, jak za to má konkursní soud. Když tomu tak, jest rekurs daný na poštu dne